

מ"ת 3889/03/17 - מדינת ישראל נגד איסמעיל מוצטפא, עלי אל טורי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 3889-03-17 מדינת ישראל נ' מוצטפא (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 37097/2017

מספר בקשה: 10

בפני	כבוד השופט ארז יקואל
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. איסמעיל מוצטפא (עציר) 2. עלי אל טורי (עציר)

החלטה (משיב 2)

הצדדים חלוקים בשאלה האם קיים רף ראייתי נדרש בעניינו של המשיב, כהוראת סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

רקע

1. כנגד המשיבים הוגשו כתבי אישום נפרדים. בכתב האישום שהוגש כנגד המשיב, מיוחסות לו עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"); נשיאת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; ניסיון שוד, לפי סעיפים 402(ב) ו-25 לחוק ופציעה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות), לפי סעיף 329(א)(1) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, המשיב עבד כשומר-סייר באתרי בניה מזה מספר שנים. באתר הבניה עובדים, בנוסף, כשנים-עשר פועלים אזרחי סין. מספר חודשים עובר לאירוע מושא כתב האישום, ביקש המשיב מהמשיב 1 שיעדכן אותו כאשר יבחין בפועלים מקבלים משכורת, באומרו כי "**יהיה לכם ערימות של כסף, אנחנו לוקחים הכסף**".

ביום 23.1.17, נקרא ראש צוות הפועלים הסיניים - מר צ'ין קייסן (להלן: "**צ'ין**"), למשרד שבאתר הבניה ושם נמסרו המשכורות של כלל העובדים, בסכום של כ- 250,000 ₪ במזומן. המשיב 1 נכח במשרד באותה עת והבחין במסירת הכסף לידי צ'ין. בסמוך לאחר מכן, עדכן המשיב 1 את המשיב בדבר קבלת המשכורות והשניים קשרו קשר לשדוד את הפועלים הסיניים. זמן מה לאחר מכן, הגיעו לאתר הבניה המשיב ואדם אחר, שזהותו אינה ידועה למבקשת, כשהם רכובים על אופנוע עם קסדות לראשיהם. המשיב 1 הבחין במשיב, ניגש אליו והמשיב מסר לו כי מעתה יענה למס' טלפון שאינו מכיר (להלן: "**הטלפון המבצעי**"). במהלך אותו היום, שוחחו המשיבים זה עם זה בטלפון המבצעי. במסגרת השיחות, עדכן המשיב 1 את המשיב בנוגע למיקומם של הפועלים הסיניים. בהמשך, התקשר המשיב 1 למשיב ועדכן אותו כי הפועלים הסיניים עומדים לצאת מן האתר. בסמוך לכך, יצאו הפועלים הסיניים מהאתר על גבי אופניים חשמליים ורכבו לכיוון ביתם כאשר צ'ין נושא על גבו תיק עם כספי המשכורות. עם

עמוד 1

הגיעם לשביל בראשון לציון, הבחינו במשיב ובאדם נוסף שזהותו אינה ידועה, כשלראשיהם קסדות אופנוע ובידיהם אקדחים מכוונים לכיוונם וכן סכין ופטיש. המשיב והאדם הנוסף החלו לירות לעבר הפועלים ופגעו באחד מהם. צ'ין העביר את התיק עם הכסף מגבו לבטנו, אחז בו בשתי ידיו וניסה לנוס, אך המשיב והאחר ירו לעברו ופגעו בשתי רגליו. בהיותו פצוע, ניסה צ'ין לזחול לביתו, אך המשיב והאחר השיגו אותו והחלו להכותו בחוזקה בראשו באמצעות פטיש, פעמים רבות. צ'ין לא הרפה מאחיזתו בתיק, אז הוציא אחד מהתוקפים סכין, דקר את צ'ין בשתי ידיו וניסה לחתוך את רצועות התיק, בעוד האחר המשיך להכותו בראשו באמצעות הפטיש, עד אשר התערפלו חושיו. בזמן שהמשיב והאדם הנוסף נאבקו בצ'ין, הצליח פועל אחר בשם שו לקום על רגליו ונס לבית הפועלים על מנת להזעיק עזרה. עובר אורח אשר הבחין במתרחש, קרא לעבר המשיב והאדם הנוסף ואלו הרפו מצ'ין, רצו לאופנוע ונסו מהמקום.

כתוצאה מהתקיפה, נגרמו לצ'ין פצעי ירי ושבירים בגפיים, ברך רגלו הימנית רוסקה וכן השוק השמאלי. כן נגרמו לו חתכים בידיו, חוסר יישור אצבע בידו השמאלית, פגיעה בשרירים, חתכים ברקה והוא נותח, בין היתר, לצורך תפירת גידים. לפועל נוסף בשם שה, נגרמו פצעי ירי בשוק רגלו השמאלית וברגל ימין, ברך רגלו רוסקה, הוא נותח וקיבל טיפול תרופתי.

יחד עם כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיבים עד לתום ההליכים בעניינם.

3. המשיב כפר בקיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת לשם הוראה על מעצרו מאחורי סורג וברח ומכאן הדיון שמלפניו.

תמצית טענות הצדדים

4. המבקשת טוענת כי יש בחומר הראיות הגולמי שהצטבר כנגד המשיבים, את העוצמה הנדרשת לצורך הרשעתם בעבירות המיוחסות להם. המבקשת נסמכת על הודעותיו של המשיב 1, במסגרתן הודה בעבירות המיוחסות לו, לרבות בקשירת הקשר עם המשיב ובכך שעדכן את המשיב בנוגע למיקומם של הפועלים הסיניים. כן מדגישה המבקשת את העימותים שנערכו בין המשיב 1 למשיב, במסגרתם נמנע המשיב מלמסור גרסה כלשהי למיוחס לו. המבקשת מוסיפה ומפנה להודעותיו של צ'ין, מהן עולה, בין היתר, כי הבחין במשיב 1 מדבר עם שני אנשים מחוץ לאתר הבניה באופן שעורר חשד וכן שראה אותו מדבר בטלפון כאשר עשו את דרכם אל מחוץ לאתר הבניה. בנוסף, מסר צ'ין כי הבחין בניסיונות חריגים מצדו של המשיב 1 לעכב את יציאתם מאתר הבניה. המבקשת מדגישה כי גרסתו של המשיב 1, לפיה המשיב נפגש עמו ואמר לו לענות למספר חדש, נתמכת בתיעודן של שיחות רבות וקצרות, בין המשיב 1 לבין המספר חדש, כאשר השיחה האחרונה נערכה בסמוך למועד ביצוע השוד והמספר החדש אף מאוכן במיקום שבו בוצע. המבקשת מדגישה כי ניתן לקשר את המספר החדש למשיב, באמצעות שתי שיחות שבוצעו ממנו לאשתו של המשיב בחודש פברואר ושיחה נוספת מחודש אוקטובר עם אדם בשם חאלד, המלמדת, לכשעצמה, כי שיחה זו בוצע עם המשיב ומספרו של אותו חאלד אף שמור בזכרון מכשיר הטלפון השייך למשיב. בנוסף, נטען כי בדיקת איכון שנעשתה, מלמדת שבכל פעם שהמספר החדש ביצע שיחת טלפון, הוא ממוקם בסמוך למכשיר הקבוע של המשיב ומכאן כי שני המכשירים מוחזקים על ידי אותו אדם. בנוסף, הובהר כי בכל אותן שעות שבהן נערכו שיחות בין המשיב 1 למספר החדש, המספר הקבוע של המשיב לא היה פעיל ורק לאחר כשעה וחצי ממועד ביצוע השוד, נרשמה בו פעילות נוספת.

המבקשת סבורה כי הטענה שלא נערכה בדיקת איכון למכשיר הטלפון הקבוע של המשיב, אינה נכונה שכן תוצאות הבדיקה מלמדות, כאמור, כי המכשיר לא היה פעיל בשעות שבסמוך למועד ביצוע השוד. כך נטען כי הטענה כי הדם בזירה אינו תואם למשיב 2 אינה מלמדת על שלא היה במקום, שכן אין ממצא המלמד כי נפצע. עוד לגישת המבקשת, הטענה כי התיאור של השודדים אינו תואם את מאפייני המשיב אינה נכונה, שכן העדים מסרו הערכות דומות בנוגע לגובה החשוד ויש להביא בחשבון כי הערכות שבאמדן בעלמא יכולות, מטבען, להשתנות בין עד אחד למשנהו, במיוחד בהינתן כי השוד בוצע בשעת ערב ובמהלך אירוע אלים. המבקשת מפנה כי הטענה בדבר המניע של המשיב 1 בהפללת המשיב לא נתמכה בממצא ראיתי כלשהו ואף לא עלתה בעימות שנערך בין השניים ואף הטענה לאכיפה בררנית לא נתמכה בראייה כלשהי, תוך שהודגש כי בוצעו פעולות חקירה גם כלפי גיסו של המשיב.

5. המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה בעבירת קשירת הקשר לביצוע פשע וכן במתן אמצעים לביצוע הפשע, בעוד שלשיתו, אין בנמצא ראיות לכאורה לעבירת ניסיון השוד, נשיאת הנשק ופציעה בנסיבות מחמירות ולמצער, קיימת בהן חולשה ראיתית משמעותית. המשיב טוען כי הוא עבד כאחראי אבטחה באתר הבניה במשך תקופה ארוכה, פרנס את משפחתו בכבוד ושיתף פעולה עם חוקריו, תוך שהוא מכחיש את מעורבותו בעבירות המיוחסות לו. עוד נטען כי הוכה קשות על ידי חוקריו, בסמוך לאחר העימות שנערך בינו לבין המשיב 1. בנוסף, ביקש מהחוקרים שיבדקו את סרטוני המצלמות, את איכוני מכשיר הטלפון שלו ואת הד.נ.א שנאסף בזירה, מהם עולה כי אינו מעורב במיוחס לו. המשיב הוסיף והפנה לתשאלו על ידי המדובב, שגם לפניו הכחיש כל קשר לעבירות המיוחסות לו וגם לחיפוש שנערך בביתו ובכליו שלא הניב כל ממצא הקושר אותו למיוחס לו, לרבות הטלפון המבצעי שבו עשה שימוש, לכאורה. בנוסף, מפנה המשיב לאמרתו של המדובב מיום 29.1.17, ממנה עולה כי המשיב 1 מסר לו שהאנשים שביצעו את השוד הגיעו מכפר בשטחים, בעוד שהמשיב הוא תושב העיר לוד. כן מפנה המשיב להודעות המתלוננים, מהן עולה, לשיתו, כי אחד השודדים היה גבוה (מעל 180 ס"מ) והשני נמוך ושמן וכן כי הם דיברו ביניהם בעברית, ללא מבטא ערבי, בעוד שהמשיב אינו עולה על תיאורים אלו. אשר להודעותיו של המשיב 1, טוען המשיב כי תכנן אינו מלמד על קשירת קשר לשדידת הפועלים הסיניים וכי השיחות שנערכו בין השניים ביום האירוע, עסקו בנושאים אחרים. עוד טוען המשיב לאכיפה בררנית, שעה שאחר בשם מוחמד, הנחשד במעורבות בשוד ובביתו נמצאו אופנועים הדומים בתיאורם לאלו שהופיעו בשוד, לא נחקר ולא הוגש כתב אישום כנגדו.

דין והכרעה

6. לאחר שעייתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות לכאורה שהועבר לעיוני, התרשמתי מקיומה של תשתית ראיתית לכאורית שיש בה את העוצמה הנדרשת להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו, לאחר עיבודה בכור ההיתוך הראיתי של המשפט עצמו.

7. בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה, בהתאם להוראת סעיף 21(ב) לחוק המעצרים, על חומר הראיות הלאאוריות לגבש סיכוי סביר לכך שעובדו במהלך המשפט, יוביל בסופו של יום להרשעת הנאשם. בשלב זה של ההליך הפלילי, אין להידרש לסוגיית משקל הראיות ומהימנות העדים, אלא רק לשאלה, האם גלום בראיות פוטנציאל סביר להרשעה (ר' בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל** (15.4.96); בש"פ 4253/13 **סוסן נ' מדינת ישראל** (27.6.2013)).

8. נדבכים מרכזיים במסכת הראיות הם הודעותיו של המשיב 1, דו"חות האיכונים הסלולריים ופלטי השיחות שנערכו בין המשיבים.

מבלי לקבע מסמרות - מהודעותיו של המשיב 1 עולה כי השניים קשרו קשר לביצוע השוד, נערכו לקראתו מבעוד מועד ובסמוך לביצועו עמדו בקשר טלפוני שוטף, שכלל דיווחים בדבר מועד מסירת המשכורות לידי הפועלים הסיניים ומועד עזיבתם את האתר (ר' הודעות המשיב 1 מיום 4.2.17; 6.2.17; 19.2.17; 15.2.17; 30.1.17 שו' 11 - כהפניית המבקשת). המשיב 1 אף ציין בהודעותיו, כי ביום השוד הגיע המשיב לאתר על אופנוע ביחד עם אחר שאת פניו לא זיהה מאחר שחבש לראשו קסדה ולא הסיר את משקפיה. המשיב 1 תיאר בהודעותיו כי שניהם לבשו קסדות שחורות ורכבו על אופנוע שחור וכי המשיב הורה לו לענות לשיחות ממספר טלפון חדש (ר' הודעת המשיב 1 מיום 19.2.17 שו' 60-72; הודעת המשיב 1 מיום 15.2.17 שו' 21-32).

הודעותיו של המשיב 1 והפרטים שהועלו במסגרתן, נתמכו בעדויותיהם של עדים נוספים וכן בראיות חפציות, לכאורה, הקושרות את המשיב לעבירות המיוחסות לו. פרטים אלו, כמספר השודדים שביצעו את השוד, צבע הקסדה שחבש המשיב וצבע האופנוע אשר תיאר המשיב 1 בהודעותיו, נתמכו גם בהודעותיהם של עדים שנכחו במקום (ר' הודעתו של ר.ב.א מיום 20.2.17, עמ' 1 שו' 12-15). השימוש במספר טלפון חדש (הטלפון המבצעי) נתמך אף הוא בדו"חות האיכון ופלט השיחות שנערכו בין המשיב 1 לטלפון המבצעי, בסמוך לפגישתם של המשיבים באתר הבניה ובסמוך מאוד למועד ביצוע השוד (ר' דו"ח פלט "מבצעי 054-5294967 החל מ- 1.1.16"). חיזוק נוסף לכך נמצא בקשר שבין מכשיר הטלפון הרגיל של המשיב, לבין הטלפון המבצעי, המתבטא בהיותם ממוקמים בסמיכות במספר מועדים (ר' דו"ח הצמדת הנייד המבצעי לנייד הפרטי של המשיב) ושיחות שנערכו ממנו לאשתו של המשיב בשנת 2016 (ר' הודעת אשתו של המשיב). עוד עולה מחומר הראיות לכאורה, כי בסמוך לביצוע השוד, נסגר הטלפון הרגיל של המשיב (ר' פלט של המשיב ליום 23.1.17), בעוד הטלפון המבצעי מאוכן באותו מקום, בזמן ביצוע השוד (ר' דו"ח פעילות נייד מבצעי ליום 23.1.17).

בנסיבות אלו ובשלב זה של ההליך, אין בידי לקבל את טענת המשיב לקיומו של מחדל חקירתי בדמות אי ביצוע בדיקת איכון למכשיר הטלפון של המשיב.

9. בנוסף, הלכה היא כי גם שתיקה חלקית מחזקת את הראיות כנגד הנאשם (ר' בש"פ 8386/13 מולטקא נ' מדינת ישראל (19.01.2014)). עיון בהודעותיו של המשיב במסגרת מלמד כי התקשה לספק מענה הולם למכלול הראיות אשר הוטחו בפניו ובחלק מהמקרים אף בחר לשמור על זכות השתיקה, באופן שיש בו משום חיזוק נוסף למערך הראיות שהצטבר כנגדו (ר' הודעת המשיב מיום 21.2.17).

10. עיינתי בטענות המשיב ולא מצאתי כי יש בהן משום גריעת פוטנציאל ההרשעה הטמון בחומר הראיות לכאורה. אשר לטענתו כי מסר גרסה סדורה והוכה על ידי חוקריו, אין בה כדי להקים חולשה בחומר הראיות הקיים. הראיות שהצטברו כנגד המשיב, לכאורה, אינן מבוססות על עדותו ומכל מקום, טענתו כי הוכה על ידי חוקריו היא טענה חמורה, לכשעצמה, אך אין מקומה להתברר דווקא במסגרת הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

11. אינני מקבל את טענת המשיב, בשלב זה, לפיה הודעות המדובר מלמדות על היעדר מעורבותו בעבירות המיוחסות לו. ראשית כך, משום שמדובר בטענות הגנה, מקומן להתברר בהליך העיקרי ואין בהן כדי להחליש את עוצמת התשתית הראייתית הלכאורית העולה מחומר החקירה המונח לפני (ר' בש"פ 5324/15 לוז נ' מדינת ישראל (16.8.2015)). שנית כך, קיימות די ראיות לכאורה הקושרות את המשיב למיחוס לו, בעוד שהודעות המדובר אינן נמנות עליהן ואף מדובר, לכאורה, בתיעוד לגרסתו של המשיב עצמו, כפי שנמסרה למדובר, להבדיל מחומר הראיות שהצטבר כנגדו, המתבסס על עדויות חיצוניות.

12. אשר לטענת המשיב בדבר היעדר ממצאים פורנזיים הקושרים אותו לעבירות המיוחסות לו, כהיעדר טביעות אצבע, ד.נ.א ופריטים ששימשו לביצוע העבירות, הלכה היא כי בשלב בחינת קיומן של ראיות לכאורה, אין להידרש לראיות שאינן קיימות כי אם לראיות הקיימות בתיק החקירה, למעט אם עסקינן במחדל חקירתי חמור כגון אי בדיקת טענת אליבי או בדיקה שיש בה כדי לזכות את המשיב מהחשדות המיוחסים לו (ר' בש"פ 9270/03 **בראט נ' מדינת ישראל** (28.10.03); בש"פ 757/91 **חזן נ' מדינת ישראל** (6.3.91)).
13. אינני סבור כי הדברים שמסר המשיב 1 למדובב, על כך שמבצעי השוד הם תושבי כפר בשטחים, שוללים בהכרח את המשקל הראייתי הטמון בהודעותיו הסדורות והקוהרנטיות כפי שמסר באופן חוזר ונשנה לחוקריו. מעיון בהודעות המדובב, נחזה כי המשיב 1 חשש לתת בו את מלוא האמון ונמנע מלחשוף לפניו את מלוא פרטי האירוע. בנסיבות אלו, על אף שתיתכן סתירה מסוימת בגרסתו של המשיב 1, לא ניתן לקבוע, בשלב זה, כי מדובר, בהכרח, בסתירה מהותית, שיש בה כדי לקעקע את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ולהציגה כמשוללת יסוד (ר' בש"פ 8087/95 **הנ"ל**; בש"פ 4306/09 **אבו ואסל נ' מדינת ישראל** (4.6.2009); בש"פ 2745/11 **אברמוב נ' מדינת ישראל** (28.4.2011)).
14. לא מצאתי לנכון לקבל, בשלב זה, את טענת המשיב בנוגע לתיאורם החיצוני של השודדים ולמידת הלימתו את מאפייני המשיב. מקובלת עליי עמדת המבקשת, לפיה לא ניתן לצפות להערכות מדויקות וזהות בנוגע לגובהם או למשקלם המדויק של השודדים. האירוע התרחש בשעת ערב חשוכה ובמהלך שוד חריג בחומרתו אשר נמשך מספר דקות בודדות והפערים שבין התיאורים השונים אינם מרחיקי לכת, כדי כך שיוגדרו כסתירה מהותית.
15. טענת המשיב בדבר אכיפה בררנית טרם הוכחה כדבעי. אך אציין ושוב מבלי לקבע מסמרות, כי קיומו של חשוד שלא הוגש כנגדו כתב אישום, אינו מוביל, בהכרח, לכדי ביסוס טענת אכיפה בררנית.
16. לאור המקובץ, לצורך הדיון בשלב המעצר, די בחומר הראיות שבתיק החקירה כדי לגבש תשתית ראייתית לכאורה, שיש בה את הפוטנציאל להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, י"ג ניסן תשע"ז, 09 אפריל 2017, במעמד
הצדדים.